

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

จิตนี้เป็นธรรมชาติแล้ว

(ลูกศิษย์หลวงพ่อสังฆวาลย์ถวายทองคำ ๓ บาท ปัจจัย ๕๒,๐๐๐ บาท) พอใจๆ ลูกศิษย์หลวงพ่อสังฆวาลย์ไม่ใช่เล่นละ องค์ท่านเองเก่งมากในการเสี่ยสละ ยิ่งตอนเราพยายามเอาทองคำเข้าคลังหลวง ท่านไปเที่ยวหาชนไปได้ทุกแห่งนะหลวงพ่อสังฆวาลย์ หนุนเข้าถึงปากช่องจะขึ้นเขาใหญ่ นิมนต์เราให้ไปรับทองคำ เราก็พอใจ ไปเลยเชียว พอฉันเสร็จไปเลย ทองคำเยอะนะดูเหมือนเป็นกิโลกว่า ทองคำเยอะหนึ่ง น้ำใจสุดซึ้งหนึ่ง เราถึงใจ เราถึงใจเรื่องน้ำใจก่อน ไปก็ไปเจอทองคำเข้าอีก เลยเพิ่มความซึ้งในจิตใจ มากหลวงพ่อสังฆวาลย์นะ ท่านเป็นพระสำคัญในการเห็นส่วนรวมเป็นของสำคัญ ส่วนรวมเป็นสำคัญมากท่านเห็นจุดนี้สำคัญ ทองคำมีเท่าไรๆ ท่านจะหามาบริจาค

พูดถึงเรื่องทองคำเวลานี้ได้เท่าไรแล้ว (ตอนนี้ได้ทั้งหมด ๑๑,๙๓๘ กิโล) ๑๑,๙๓๘ ไม่ใช่เล่นนะ พวกเราหาแทบล้มแทบตาย ได้มา ๑๑,๙๓๘ กิโล ตั้งหมื่นกิโล เป็นของเล่นเมื่อไร ๑๑,๐๐๐ กิโล แล้วยัง ๙๐๐ กิโล ๓๐ กิโล ๘ กิโล ไม่ใช่ของเล่นนะ ๑๑,๙๓๘ กิโลเป็นทองคำเข้าคลังหลวงแล้ว และดอลลาร์ ๑๐ ล้านกว่า นี่ก็เข้าคลังหลวง ก็ไม่มีทางไปนี้ ออกไปทางไหนเหตุผลจับกันๆ ทางไหนมีผลมากกว่ากันและ ถูกต้องเอาอันนั้นเป็นอันดับหนึ่ง ไม่ได้ทำสู่มสู่มห้านะ

เราก็เหนื่อยลงทุกวัน เรื่องเหนื่อยเพราะธาตุขันธ์นี้เหนื่อยนะ แต่จิตใจซึ่งความเมตตาที่เป็นพื้นอยู่ในใจนี้ก็หนาแน่นยิ่งกว่าความเหนื่อยอีก มันหนาแน่นกว่านั้น อันนี้ละชนะ มันถึงได้ไปได้ที่นั่นที่นี้ เมื่อก่อนไปวัดดอยธรรมเจดีย์ ไปไหนมาแล้วลืมๆ ไปก็ไม่พบท่านแบน ท่านแบนไปตรวจโรคที่กรุงเทพฯ

เราเคยพูด มันมาติดใจ มาฝังใจลึกอยู่ อัจฉรย์ใจเจ้าของที่ว่าอยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ คือพระธรรมท่านกลัวเราหลง ท่านเตือนขึ้นมาเหมือนคนเตือนกัน แต่เตือนเป็นคำพูดในหัวใจนะ เป็นคำพูดออกมาจริงๆ อยู่ภายในบ๊อบๆๆ คือตอนนั้นไปภาวนาอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ จิตมันเข้าขั้นว่าง คือมันผ่านเรื่องอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อะไรเหล่านี้มันผ่านไปหมดแล้ว คืออะไรถ้ามันอึดแล้วมันปล่อยๆ การพิจารณาเมื่ออึดแล้วมันก็ปล่อย ปล่อยเป็นขั้นๆๆ เป็นเองๆ ของมันนะ มันจะดูดีมีๆ ที่ยังพอใจพิจารณาอยู่ดู อันไหนพอแล้วมันปล่อยๆ

พิจารณาไปถึงขั้นผ่านอะไรไปหมด ไปถึงจิตว่าง ที่นี้พิจารณาอะไรว่างไปหมดเลย ไปยื่นรำพึงเจ้าของ นอกจากว่างแล้วยังเป็นความอัศจรรย์อีก ยื่นรำพึงประมาณตีห้า อยู่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ มันสว่างไสวจริงๆ ว่างไปหมดเลย ก็เราไม่เคยเห็น มัน

ถึงขั้นนี้แล้วมันก็ว่าง ว่างอัศจรรย์ด้วย คือเราลืมนึกตัวตนเหตุของความว่าง มันยังไม่ว่าง ตอนนั้น เราดูตั้งแต่ข้างนอกไม่ว่าง เหมือนอย่างคนเข้าไปอยู่ในห้องเข้าไปเดินขวางห้อง อยู่ไหน โอ้ ห้องนี้ว่างเหลือเกิน ว่างหมดห้อง สง่างามด้วย ว่างด้วย มีคนหนึ่งเข้ามายืน อยู่ประตู มันว่างอย่างไร มันไม่ได้ว่างเดี๋ยวนั้นนะ ห้องนี้มันไม่ได้ว่างอย่างที่ว่างนะ ไม่ว่าง ว่างอย่างไรก็มันว่างหมดแล้ว ท่านมายืนขวางอยู่ทำไมในห้องนี้ มันขวาง ห้องมันไม่ว่าง เพราะท่านขวางเอง ออกมา ถ้าอยากเห็นห้องว่าง พอออกมาปุ๊บมันก็ว่างหมดเลย

คือจิตมันติดตัวเอง อะไรก็ว่างหมดๆ ตัวเองยังติดตัวเองยังไม่ว่าง นั่นละ ที่ว่า ไปยืนขวางห้องอยู่ พอว่าให้ถอนตัวออกมา พอออกมามันก็ว่างหมด นี่จิตติด ว่าง ภายนอกยังไม่ว่างภายใน พอว่างภายในมันก็ว่างหมดเลย ว่างด้วย ว่างด้วย นี่ก็ได้สอน พี่น้องทั้งหลาย จวนจะตายแล้วนะนี่ เพราะฉะนั้นธรรมชาติจึงค่อยเปิดออกๆ เรื่อยๆ ละ เปิดเรื่อย กิริยาภายนอกอย่ามาถือสิทธิ์สักกะนะ ไปเห็นลิงเล่นกับลิง ไปเห็นหมาเล่น กับหมา ไปเห็นอะไรเล่นกับอันนั้นไปเรื่อย นี่เป็นกิริยาอย่างหนึ่ง ปฏิบัติต่อสัตว์ ประเภทนั้นๆ ทุกชั้นๆ จะปฏิบัติตามขั้นของสัตว์ของคนนะ

ทีนี้ผู้ปฏิบัติตามขั้นของคนนั้นคือผู้หนึ่งต่างหาก ไม่ใช่เป็นพวกนั้นดูพวกนั้น ทีนี้ จิตเวลามันว่างหมดจริงๆ แล้วดูโลกนี้คับแคบติดตันไปด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา มีเต็มไปหมด มันเล่นกับอันนั้นมันไม่ได้ว่าง โลกไม่ว่าง พอจิต ว่างเสียอันเดียวเท่านั้นปล่อยหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ ว่างหมด ภายนอกก็ว่าง ภายในก็ว่าง นั่นละว่างจริงๆ หมด ภายในก็ไม่มีเหลือ ว่างหมดเลย นั่นละท่านว่า จิตเข้าขั้นว่าง ว่างแห่งพระนิพพาน ว่างแห่งธรรมชาติ ว่างอย่างนั้นละ จิตถึงขั้นนี้ แล้วเรียกได้แต่วินิพพานเที่ยงหนึ่ง แล้วธรรมชาติหนึ่ง

ธรรมชาติกับนิพพานก็อันเดียวกัน จิตนี้ก้าวเข้านี้แล้วหมดเป็นธรรมชาติแล้วนั้น ไม่มีทางก้าวต่อไปอีกแล้ว เป็นธรรมชาติล้วนๆ ไปเลย จิตพิจารณาไปมันก็เห็นไปรู้ไป ไม่ถามใครละ ถามการปฏิบัติของตัวเอง เดินไปตามทางที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้ว ด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วๆ เรายังไม่ชอบ มันขวางทางอยู่ เดินออกชอกทาง นี้แล้วออกทางนี้ๆ ดีเข้ามามันก็ออกทางนี้ ดีทางนี้ออกทางนี้อยู่ นั่นละ คือจิตใจเรามันมี กิเลสมันจะไปแต่ทางผิด ให้ดีเข้ามา ดีเข้ามาหาทางถูกคือธรรม เรียกว่าสวากขาตธรรม แล้วค่อยไปตามนี้เรื่อย ฟุ้งถึงเลย มันแยกนุ่นแยกนี้เสียเวล่ำเวลาและเหนื่อยเปล่าๆ

นี่ละการปฏิบัติจิตเป็นอย่างนั้น พอมันแยกออกไปผิดทางเมื่อไร..จิตมัน ละเอียดยด สติปัญญาละเอียดยด มันทันกัน มันแยกออกไปผิดตีปุ๊บๆ เลย แต่ก่อนมันยังไม่ เคยเป็น แต่เวลามันเข้าถึงขั้นละเอียดยดแล้วพอแยกออกไปแล้วตีปุ๊บเข้ามานะ เข้าเรื่อยๆๆ แล้วก็ฟุ้งถึงที่สุด หมดความสงสัยภายนอกภายในหายหมด ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นโลกธาตุ

ไปธรรมดา ธรรมชาติของเขา จิตก็เป็นธรรมดาไปเลย จิตนี้สุดท้ายก็มาเป็นธรรมดา
 ชาติ ถ้าจิตของผู้บริสุทธิ์ยังทรงชั้นอยู่ก็เรียกว่าจิตบริสุทธิ์เช่นจิตพระอรหันต์
 เพราะจิตท่านบริสุทธิ์ พระอรหันต์จิตท่านบริสุทธิ์ พอธาตุชั้นแตกกระจายไปแล้ว
 นั่นแหละเป็นธรรมดาแล้ว ไม่ได้เรียกว่าเป็นอรหันต์หรือไม่อรหันต์ สุดขีดตรงนั้นละ จำ
 เอานะปฏิบัติให้ดี

นี่ก็จวนจะตายแล้ว เหนื่อยทุกวันนี้เหนื่อย (มีคนถ่ายภาพขึ้น) ใครมาแพบ
 พาบๆ เวลาพูดธรรมะธัมมโหมอย่ามาถ่ายรูปถ่ายอะไรให้ยุ่งกวนตลอดเวลา พวกลิงมัน
 มากเหลือเกินในศาลาหลังนี้ละ มันหากมีละคนหนึ่งที่จะมาวางธรรม พูดวันไหนได้ดู
 ทุกวัน มีแต่ว่าหลงตาดู ที่มันผิดไม่ดู ความผิดมันทำความเสียหายแก่ส่วนรวมมาก
 ขนาดไหน กำลังเทศน์เปิดธรรมออก ปับเข้ามามันทำลายนี้ปับก็เสียหายไปหมด ที่พูด
 นี้ผิดแล้วหรือ ผู้ทำมันผิด ได้พูดกันอยู่เรื่อยละเรื่องเหล่านี้

นี่พิจารณาหมดแล้ว ในชาตินี้เรียกว่าหมด ล้างป่าช้าชาตินี้แหละ หมด ในหัวใจ
 นี้โล่งหมดปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง ยังเหลือแต่ชั้นดีติดดินไปอีก เพราะฉะนั้นใคร
 อย่ามาถือนะเรื่องชั้น เรื่องชั้นโลกเป็นอย่างไรชั้นอันนี้เป็นอย่างนั้นละ กิริยาของโลก
 เป็นอย่างไรกิริยาของชั้นที่เป็นสมมุติอย่างเดียวกัน เป็นอย่างเดียวกัน แต่จิตที่
 เปลี่ยนแปลงตัวเองเรียบร้อยสมบูรณ์แบบแล้วไม่มี ไม่เป็น ให้จำเอาละ

จิตถึงชั้นบริสุทธิ์เต็มที่แล้วเรียกว่าเป็นธรรมดา ถ้าบุคคลก็ว่าจิตบริสุทธิ์เรียกว่า
 พระอรหันต์บ้างอะไรบ้าง คำว่าอรหันต์ก็คืออาศัยธาตุชั้นไป พอชั้นดับลงไปพักที่นี้
 ก็เป็นธรรมดาขึ้นมาเต็มตัว ชั้นหายหมดเลย ชั้นห้า รูป เวทนา สัญญา สังขาร
 วิญญาณ ดับหมด เหลือแต่ธาตุส่วนๆ อยู่ในใจ นั่นละที่นี้จะก้าวไปไหน ก้าวไป
 ข้างหน้าก้าวไปหาอะไร ก้าวมาข้างหลังก็ก้าวมาแล้วสุขทุกขขนาดไหนรู้แล้ว หามันอะไร
 ปัจจุบันเป็นอย่างไรพอแล้ว ลงจุดนี้แล้วไม่หา ก้าวหน้าก็ไม่ก้าว ถอยหลังก็ไม่ถอย อยู่
 ด้วยความพอดี นี่ก็อัศจรรย์เกินโลกเกินสงสาร

ให้ปฏิบัตินะจิตเป็นอย่างนี้ละ เมื่อปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนี้จริงๆ ไม่เป็นอย่างอื่น
 ไม่ต้องถามใคร ถามเจ้าของเอง เมื่อถึงขั้นที่ไม่มีที่ก้าวแล้วมันก็รู้ ไม่มีแล้วยังจะก้าว
 ต่อไปหาอะไรอีก มันหมดมันสิ้น ก้าวหน้าก็ไม่ก้าว ถอยหลังก็ไม่ถอย ปัจจุบัน
 บริสุทธิ์อย่างไรก็อยู่กับความพอดีอันเลิศเลอ เรียกว่าสุดขีดแล้ว หรือจะเรียกว่าจิต
 นี้เป็นธรรมดาแล้วเท่านั้นก็พอ เอาละพอ

(โยมจากสหรัฐอเมริกาถวาย ๒,๖๕๕ ดอลลาร์) พอใจๆ คิดเป็นเงินไทย ๙
 หมื่นกว่านะ เหล่านี้เราคิดหมด ปูปับเข้ามาหาเมืองไทยให้เขาเหยียบหัวๆ ถ้าเป็น
 แบบโลกเขาเรียกว่ามันคึกคักภายในใจ หัวเราสูงเท่ากันกับหัวเขาทำไมจึงยอมให้ตีเขา

สูงกว่าตีนเราแล้วเหยียบหัวเราลงไป มันคิดอยู่ตลอด มันหากเป็นอยู่ในจิตนะ อะไร
อะอะก็เอาหัวของเราเข้าไปซ้อนไว้ให้ตีนเขามาเหยียบหัวเราๆ คืออะไรก็สู้เขาไม่ได้ๆ
ขอให้พากันพิจารณานะพี่น้องทั้งหลาย

เหล่านี้เราคิดฝังใจมานานแล้ว อะอะเห็นอะไรๆ บ๊อบอันนี้เป็นอะไร เป็นของ
เมืองนั้นเป็นของเมืองนี้ ของเมืองไทยเราไปไหน มันไม่มีหรือปัญญา นั้นละมันอดคิด
ไม่ได้ เป็นอยู่ในหัวใจ เขาเป็นอย่างไร เขาก็คนเราก็คน ฟิตตัวไปเรื่อยๆ มันก็ไปได้ ถ้า
ไม่ฟิตก็หมอบไปเรื่อยๆ ให้ตีนเขาจับมาเหยียบหัวเราสูงๆ ไปเรื่อยๆ อย่างนั้นละ ไม่
เป็นท่า ให้ฟิตบ้าง อะไรก็ฟิตบ้างนะ เอาละพอ ให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ